

telse, thi man kan neppe vente, at de ville sætte Pris paa at faa Hjemmehjælp uden Fattighjælps Virkning. Men det, som Forslaget tager Sigte paa, er særlig de Patienter, der ere Sygekassemedlemmer, og som have ligget saa længe, at de have opbrugt deres pengelige Understøttelser, men fremdeles have frit Hospitalsophold, hvad heldigvis sker i mangfoldige Tilfælde. Disse Patienters Familier ere imidlertid afskaarne fra at faa Hjælp, hvis de vedkommende ligge paa et kommunalt Hospital. Det kommer ogsaa til at ramme Patienter, der ere i Stand til at betale deres Hospitalspleje, men hvis Familie paa Grund af Forsørgerens Indlæggelse paa Hospitalet kommer til at lide Mangel, endvidere dem, der ligge gratis paa kommunale eller andre Hospitaler paa saakaldte Legatpladser, og hvis Familie maaske er slet stillet. Jeg synes, det er urimeligt at straffe saadanne Familier, fordi deres Forsørger, da det er vanskeligt at komme ind paa en statsanerkendt Anstalt, har maattet lade sig indlægge paa et kommunalt eller andet Sygehus for at blive behandlet for Tuberkulose, ved at undlade at yde dem den Hjælp, som man giver, naar vedkommende Patient er indlagt paa en Statsanstalt. Det er en Kendsgerning, at der findes Egne i Landet, som slet ikke eller i utilstrækkelig Grad ere forsynede med Tuberkuloseanstalter. I Præstø Amt findes f. Eks. ingen Anstalt for tuberkulose, og i mange andre Egne af Landet, f. Eks. København og Frederiksberg, findes der kun et utilstrækkeligt Antal Pladser til de mange tuberkuløse, og den Hjælp, man her vil kunne yde, er af saa ringe Omfang i økonomisk Henseende, at jeg har vanskeligt ved at forstaa den Modstand, man rejser mod dette Forslag.

Ændringsforslag Nr. 8 fraraader den højtærede Minister afgjort, hvad jeg naturligvis beklager. Ogsaa her synes jeg, det er urimeligt at nægte saadan Hjælp, da det faktisk er god Økonomi at yde den. I mangfoldige Tilfælde tvinger man disse Folk, der udskrives, til straks at begynde paa sundhedsnedbrydende Arbejde og har saa den tvivlsomme Tilfredsstillelse efter 1/2 Aars Forløb eller lignende at se dem vende tilbage til den statsanerkendte Anstalt, hvad der koster Staten Penge og koster Kommunerne Penge til Underholdsbidrag for Hjemmet igen. Ved en kortvarig Hjælp under Rekonvalescenstiden var man sikkert i Stand til at afværge de Ulykker, som i en Mængde Tilfælde indtræffe. Naar man ikke vil hjælpe saadanne Patienter, forekommer det mig urimeligt, at de statsanerkendte Anstalter

udskrive Folk med Paalæg om, at de skulle fortsætte Kuren i Hjemmet 1 Maaned eller 2. Der maa da i hvert Fald fra Ministeriet træffes Foranstaltninger i Retning af, at man ikke i Fremtiden udskrives Folk med et saadant Paalæg, naar man ved, at de vende tilbage til et fattigt Hjem, som er uden de nødvendige Midler til Underhold, naar Forsørgeren vender tilbage. Det ærede Medlem fra Præstø (R. Nielsen) mente, det vilde se underligt ud overfor andre syge, naar man stillede sig saadan overfor tuberkuløse, som vi foreslaa under Nr. 8. Men Tuberkuloseloven er jo i det hele noget for sig selv. Man træffer Foranstaltninger og yder Hjælp til tuberkuløse af en Art og et Omfang, som ikke ydes andre syge, og naar man kan gøre det i een Henseende, maatte man ogsaa kunne forsvare det i andre Henseender. Jeg synes ikke, det Hensyn, det ærede Medlem her nævnede, i nogen Maade kan virke afsvækkende paa Betimeligheden af det Forslag, vi have tilladt os at stille. Jeg beklager den uvillige Modtagelse, dette Ændringsforslag har faaet, og beder fremdeles ærede Medlemmer stemme for Ændringsforslaget under Nr. 8.

Hammerich: Jeg kan ikke rigtig forstaa den Indvending, der fra Indenrigsministerens Side er gjort mod Ændringsforslag Nr. 7. Der siges, at man ved Ændringsforslaget giver de tuberkuløse en Særstilling, som de ikke ellers have. Jeg kan imidlertid ikke se bedre, end at naar der i Tuberkuloseloven er en Bestemmelse om, at Beløb, der ydes af det offentlige til Familier, hvis Forsørgere ere Patienter paa de i Loven nævnte Anstalter, ikke betragtes som Fattighjælp, er det kun en naturlig Konsekvens deraf, at de skulle have den samme Ret, for saa vidt de, fordi de ikke kunne faa Plads paa disse Anstalter, anbringes paa andre Sygehuse eller Hospitaler. Jeg kan heller ikke se, at de finansielle Betæneligheder derved skulde være saa store. Den ærede Minister mente, at der her kunde blive Spørgsmaal om en stor Byrde for Kommunerne, idet der kunde blive Tale om 800—900 Patienter eller et større Antal. Det ærede Medlem (Stauding), der sidst havde Ordet, mente, at det ikke blev saa mange. I alt Fald kan det overfor de finansielle Bækymringer være en stor Beroligelse for os, at dette Forslag er meget bestemt anbefalet af den forrige Borgmester for tredje Afdeling i Københavns Kommune, af samtlige 4 nuværende Borgmestre i Københavns Kom-